

ת"פ 14151/08/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד לינוי בן אברהם

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 14151-08-19 מדינת ישראל נ' בן אברהם
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נגד

הנאשמת

לינוי בן אברהם

ע"י ב"כ עו"ד ניר דוד

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת **גניבה** בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות ביום 31.1.19 בשעה 13:30 ערכה הנאשמת קניות בסניף "יינות ביתן" ברחוב השיטה בכפר-סבא ביחד עם חברתה סיגל אטון (להלן - **סיגל**). בנסיבות אלה, גנבה הנאשמת מוצרים בשווי כולל של 1,283.30 ₪ בכך ששילמה בקופות שירות עצמי 320 ₪ בלבד, בעבור חלק מהמוצרים שהיו בעגלת הקניות שברשותה, ויצאה מהסניף.
2. בתשובתה לכתב האישום הודתה הנאשמת כי ערכה קניות במועד ובמקום האמורים ביחד עם אחרת, אולם כפרה בכוונה המיוחסת לה לגנוב את המוצרים.
3. מטעם המאשימה העידו רס"ר ניסן חיון, הסיר שהגיע לסניף לאחר האירוע (**ע"ת/1**); איריס קויפמן, עובדת הסניף והאחראית על הקופות בשירות עצמי (**ע"ת/2**); שמואל שלום, קצין הביטחון בסניף (**ע"ת/3**); ורס"ר יעקב דוד, גובה הודעת הנאשמת (**ע"ת/4**).

בנוסף, הוגשו מטעם המאשימה המוצגים הבאים: **ת/1** - דו"ח פעולה של רס"ר ניסן חיון מיום 31.1.19; **ת/2** - סרטוני אבטחה מהסניף; **ת/3** - קבלה ובה פירוט של המוצרים שלא שולמו; **ת/4** - הודעת איריס קויפמן מיום 31.1.19; **ת/5** - שרטוט של הסניף מאת העדה איריס קויפמן; **ת/6** - הודעת שמואל שלום מיום 31.1.19; **ת/7** - הודעת הנאשמת מיום 4.2.19.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

דין והכרעה

ראיות המאשימה

4. אין חולק כי הנאשמת עמדה עם עגלת קניות מלאה במוצרים, בשווי 1,603 ₪ (**ת/3**), ליד השומרת הבודקת את קבלות הקניה של לקוחות בצאתם מהסניף (להלן - **השומרת**), כשמתוכם שילמה הנאשמת על מוצרים בשווי 320 ₪ בלבד (**ת/1**; **ת/4**, ש' 28; עמ' 7 ש' 11-9; **ת/6**, ש' 12-11; **ת/7**, ש' 8-7, ש' 30, ש' 32, ש' 61-58).

5. התשתית הראייתית של המאשימה התבססה על סרטונים ממצלמות האבטחה, לצד עדויותיהם של איריס קויפמן, האחראית על הקופות בשירות עצמי, קב"ט הסניף, שמואל שלום, סייר המשטרה שתיעד את הנצפה במצלמות האבטחה באמצעות הטלפון הנייד שלו וגובה הודעת הנאשמת.

יאמר מיד כי איכות סרטוני האבטחה שהוגשו מטעם המאשימה (**ת/2**) גרועה, והסרטונים אינם בבחינת "הראיה הטובה ביותר". **ראשית**, הסרטונים לא הועתקו מהמצלמות לאמצעי אחסון מקובלים לצורך צפייה דיגיטלית כי אם צולמו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של הסייר ניסן חיון (עמ' 4, ש' 4-1, ש' 10-9), עובדה הפוגמת באיכות הסרטונים ומקשה על הצפייה בהם. **שנית**, הסייר אף הגדיל לעשות והקרין את אחד הסרטונים במהירות מוגברת ("**צילמתי את זמן שהות החשודה בקופה עם הטלפון הפרטי שלי, לציין כי הרצתי את מהירות ההקלטה של המצלמה כיוון שזה היה זמן ארוך**" (דו"ח פעולה, **ת/1**, עמ' 1)), באופן שמפחית במידה ניכרת ממשקל הסרטון.

אמנם ב"כ הנאשמת לא טען לקבילות הסרטונים, ואולם ראוי היה כי תפיסת הסרטונים תיעשה באופן המאפשר צפייה סבירה וברורה של האירועים ולא באמצעות צילום "מכלי שני", קל וחומר שלא במהירות מוגברת שמקפיצה את התמונות ללא רצף.

לכך יש להוסיף את העובדה לפיה גם שרשרת המוצג של סרטוני האבטחה אינה תקינה, כך שהסייר חיון העיד כי צילם את הסרטונים במכשיר הטלפון הנייד והעבירם באמצעות תוכנת ה-whatsapp **רק** לחוקר התורן יגאל בר (עמ' 3, ש' 24-19; עמ' 4, ש' 10-9), בעוד שמעדותו של רס"ר יעקב דוד עולה כי בעת חקירת הנאשמת הציג לה את הסרטונים באמצעות הטלפון הנייד **שלו**, לאחר שאלה הועברו אליו מהסייר חיון (עמ' 13, ש' 15-13; **ת/7**, ש' 68). רס"ר יעקב לא ידע להסביר את הכשל בתיעוד שרשרת המוצג (עמ' 14, ש' 11-1), לא ידע לתאר כיצד הגיעו הסרטונים לידי ו לא ידע ליישב את הסתירה האמורה בדברי הסייר חיון לפיהם הסרטונים לא הועברו לאיש זולת החוקר התורן (עמ' 13, ש' 24-20; עמ' 14, ש' 6-4).

6. נוכח האמור לעיל, אני סבור שהגם שאין חולק כי הנאשמת וסיגל נצפות בסרטונים, הרי שנוכח מחדלי החקירה, כמפורט לעיל, לכל התנהלות מחשידה או מפלילה של הנאשמת כפי שנצפית בסרטונים ניתן משקל נמוך וכל ספק שיעלה מצפיה באותם סרטונים - יפעל לטובת הנאשמת.

7. מעדותה של איריס קויפמן עולה כי ראתה את הנאשמת מגיעה לקופה בה משטח האריזה קטן בהשוואה לכמות המוצרים שנשאה בעגלת הקניות ושמעה עובדת בשם מוזנה מפנה אותה לקופה אחרת עם משטח אריזה גדול יותר (עמ' 4, ש' 26-21, ש' 32-28; **ת/4**, ש' 5-4). איריס סיפרה שראתה את הנאשמת מעבירה מוצרים בקופה, אורזת אותם בשקיות ושמה אותם על גבי מוצרים פזורים בעגלה שטרם שולמו. היא העירה לנאשמת ואמרה לה כי יש להשאיר את המוצרים ששילמה עליהם על גבי משטח האריזה, או על הרצפה, ולא להחזירם לעגלה, אלא לאחר שהיא ריקה ממוצרים (**ת/4**, ש' 9-6; עמ' 5, ש' 8-1; עמ' 6, ש' 20-14, ש' 25-21). לטענתה, העירה לנאשמת פעמיים על התנהלות זו, הואיל ולאחר הפעם הראשונה המשיכה הנאשמת לשים שקיות בתוך העגלה בניגוד להוראותיה (**ת/4**, ש' 11-10). בנסיבות אלה, כשהבחינה שהנאשמת משלמת ועוזבת את הקופות לעבר היציאה, כשבעגלה מוצרים שאינם ארוזים, וכשמעליהם 4-3 שקיות בלבד באופן שאינו מתיישב עם כמות המוצרים בעגלה עמוסה, הבינה שכל הנראה הנאשמת לא שילמה על כל המוצרים (**ת/4**, ש' 14-11; עמ' 5, ש' 14-9). בשלב זה, מתארת העדה כי ניסתה להתקשר לסגן מנהל הסניף ולקב"ט ורצה לשומרת בכניסה על מנת לומר לה שתבדוק את הקבלה של הנאשמת בצאתה מהסניף, אז התברר כי ישנם מוצרים בעגלה שלא שולמו (**ת/4**, ש' 18-15; עמ' 5, ש' 22-21, ש' 24, ש' 29-27; עמ' 7, ש' 7).

בהודעתה ציינה איריס כי הנאשמת אמרה שיש לה עוד קבלה ופנתה לקופות (**ת/4**, ש' 20), אולם העדה לא שבה על כך בעדותה בבית המשפט. בשלהי הודעתה תיארה איריס כי עם הנאשמת היתה בחורה נוספת שנראתה לה מוכרת מעבודתה במקום (**ת/4**, ש' 3-2).

8. אין חולק כי היציאה מהסניף ממוקמת מול הקופה הראשית, וכי בשולי היציאה עמדה השומרת, פעמים מחוץ לסניף ופעמים על מפתן הכניסה (**ת/5**; עמ' 4, ש' 18-17). גם מעדותה של איריס עולה שהשומרת עמדה מיד אחרי הדלתות האלקטרוניות ביציאה, מצד ימין (עמ' 5, ש' 33-30). בסרטונים אכן נצפית איריס מגיעה לשומרת לפני הנאשמת ומשוחחת עמה מחוץ לסניף (עמ' 7, ש' 2-1), כשהתאם לגרסתה - הנאשמת אכן עצרה לבדוק דבר מה בדרכה מהקופות בשירות עצמי לשומרת (עמ' 6, ש' 4-1, ש' 33-27). יחד עם זאת, טענתה כי פנתה לנאשמת פעמיים על מנת להעיר לה על התנהלותה בקופות העצמאיות לא נצפית בסרטונים, כי אם פניה אחת של מוזנה ופניה שניה של העדה, בשים לב לכך שמדובר, כאמור, בסרטון לא מדויק שרץ במהירות גבוהה מאוד.

בסרטונים נצפית הנאשמת עוברת את הקופה הראשית ומיד פונה ימינה עם עגלת הקניות לעבר השומרת ביציאה, לוקחת שקית כחולה ששייכת לסיגל (ככל הנראה עם המבורגר אותו רכשה לבנה קודם לכן), מניחה את השקית על העגלה ובמקביל מוסרת את הקבלה לשומרת שממתינה עם יד מורמת לקבל את הקבלה לידיה. הדבר תועד אף במצלמה נוספת ביציאה מהסניף הממוקמת מאחורי השומרת (שנצפית עם גבה למצלמה) אשר בודקת את הקבלה (**ת/2**).

ברגע שהנאשמת מגיעה לשומרת ומוסרת לה את הקבלה, סיגל נצפית כשהיא נכנסת, **במקביל**, לקופה הראשית, עומדת שם ומשוחחת עם הקופאית, יוצאת מהסניף, נכנסת לקיוסק הסמוך, נוטלת את השקית הכחולה ועוזבת את המקום.

9. מעדותו של שמואל הקב"ט (עמ' 8, ש' 19), עולה כי הגם שלא נכח באירוע עצמו, הגיע למקום כעבור כ-10 דקות ועודכן בפרטי המקרה על ידי קובי, מנהל הסניף (ת/6, ש' 4; עמ' 8, ש' 9, ש' 11, ש' 13, ש' 29), וכי הנאשמת המתינה לו בסניף מרצונה, מבלי שעוכבה בכוח (עמ' 8, ש' 17, ש' 24-27, ש' 31). גם מעדותו של שמואל עולה כי בסרטוני האבטחה ראה את הנאשמת כשהיא לוקחת מוצרים מחלקה העליון של העגלה, אורזת, משלמת ומחזירה אותם על גבי המוצרים שנמצאים בעגלה, אותם לא הוציאה כלל, ויוצאת מהסניף עם העגלה כשבתוכה מוצרים עליהם לא שילמה (עמ' 9, ש' 24-26, ש' 32-33; עמ' 10, ש' 11-12) ומבלי לעצור בקופה הראשית טרם היציאה מהסניף (עמ' 11, ש' 6-10).

בבית המשפט העיד שמואל כי הנאשמת אמרה לו שיצאה עם המוצרים מהסניף, **התנצלה, ביקשה שלא יזמין משטרה ושיסגרו את זה ביניהם** (עמ' 9, ש' 16-17; עמ' 11, ש' 11-12), ואולם בהודעתו במשטרה מסר כי כששאל את הנאשמת מה קרה, סיפרה לו כי לא שילמה על המוצרים כשיצאה מהסניף (ת/6, ש' 6) - הא ותו לא.

שמואל לא ידע להסביר היעדרם של דברים מהותיים אלה, דווקא, מהודעתו במשטרה, אשר נמסרה קרוב יותר לאירוע, וטען שלמרות שאמר אותם **"במאה אחוז"**, השוטר לא כתב זאת (עמ' 9, ש' 19, ש' 22). הוא אף הוסיף בעדותו בבית המשפט שהנאשמת לא ענתה לו כששאל אותה למה לקחה מוצרים ולא שילמה עליהם (עמ' 11, ש' 4-6), דברים שאף אותם לא הזכיר בהודעתו במשטרה.

יש לציין כי הנאשמת, מצידה, מכחישה מכל וכל שהודתה והתנצלה בפני שמואל או שביקשה שלא יזמין משטרה (עמ' 22, ש' 23-27). לטענת הנאשמת רק אמרה לו שהיא ממהרת ורוצה לסגור את הסיפור ואז הוא הזמין משטרה (ת/7, ש' 18).

עוד העיד שמואל כי עודכן אודות בחורה נוספת שהיתה עם הנאשמת באירוע (ת/6, ש' 7-8; עמ' 8, ש' 32; עמ' 9, ש' 6-1), ואף ראה במצלמות האבטחה את שתיהן קונות בסניף (ת/6, ש' 10) גם הנאשמת מסרה לו שהיתה איתה בחורה אותה היא מכירה מהשכונה (ת/6, ש' 6-7; עמ' 9, ש' 16-17).

בעדותו בבית המשפט הוסיף שמואל, לראשונה, כי הנאשמת אמרה לו **"היא לא מכירה אותה בכלל"** עמ' 10, ש' 19 וכשעומת עם העובדה לפיה בהודעתו במשטרה טען כי הנאשמת אמרה שמכירה אותה מהשכונה, ענה כי **"היא מכירה אותה מהשכונה, לא שהיא עשתה אתה קניות"** (עמ' 10, ש' 21) וכי הנאשמת לא אמרה לו שהן חברות (עמ' 10, ש' 25).

עוד מסר שמואל בבית המשפט, לראשונה, כי הנאשמת אמרה לו שהבחורה האחרת רק **"באה לתת לה איזה שקית או משהו"** (עמ' 10, ש' 27-28) וכי בסרטוני האבטחה נראית אותה בחורה מגיעה ונותנת לנאשמת שקית ליד הקופות (עמ' 11, ש' 13-15). כשנשאל העד לפרש ה"תוספות" בעדותו, שאינן מופיעות בהודעתו במשטרה, הסביר שלא זכר פרטים אלה בעת מסירת הודעתו, אשר נגבתה כשלוש שעות לאחר האירוע, אולם כן זוכר אותם בעת עדותו בבית המשפט, למעלה משנה לאחר האירוע (עמ' 10, ש' 29-33; עמ' 11, ש' 1-2).

10. זאת ועוד, שמואל העיד שלאחר שהחברה נראית נותנת שקית לנאשמת ליד הקופות, **היא לא נצפית יותר בסרטונים**, זאת בניגוד גמור לעובדה לפיה סיגל נראית בהמשך סרטוני האבטחה משוחחת עם השומרת והקופאית

בקופה הראשית (ת/1; עמ' 11, ש' 14-32). לאחר שעומת עם הנצפה בסרטוני האבטחה, הודה שמואל כי למעשה זו הפעם הראשונה שהוא רואה בסרטוני האבטחה את סיגל חוזרת למקום ומדברת עם השומרת, שמה שקית כחולה על העגלה ולוקחת אותה בהמשך, נכנסת לסניף ומשוחחת עם הקופאית בקופה הראשית (עמ' 11, ש' 20-22, ש' 32; עמ' 12, ש' 11).

גם לאחר שהבין העד שחזרתה של סיגל לתוך הסניף ושיחתה עם הקופאית הראשית מחזקת את גירסת הנאשמת, המשיך לדבוק בגרסתו לפיה סיגל אינה קשורה לאירוע, כיוון שלא היתה זו שיצאה פיזית עם העגלה, ושהנאשמת אינה דוברת אמת, הואיל ודבריה לפיהם חברתה הלכה להביא כסף התבררו כלא נכונים (עמ' 11, ש' 27-28; עמ' 12, ש' 2-1, ש' 9). למותר לציין כי גם כשעומת עם האפשרות החלופית, לפיה נוכחותה של סיגל יכולה להצביע על מעורבות באירוע, למשל כ"רכב מילוט" הממתין לנאשמת עם המוצרים הגנובים, לא היה בפיו מענה (עמ' 12, ש' 15-13).

במאמר מוסגר אציין שתיאוריה זו - אף שאינה מופרכת נוכח גירסת הנאשמת לפיה הגיעו למקום ברכבה כשסיגל נהגה ברכב, הואיל ולה עצמה אין רישיון נהיגה (עמ' 24, ש' 3) - ראוי היה לה שתיבדק, ואולם, יחד עם מחדלי חקירה אחרים בתיק, גם תיאוריה זו לא נבדקה.

11. בחינת עדויותיהם של עדי התביעה, איריס ושמואל, מעלה כי משקל עדותו של שמואל נמוך, והגם שמשקל גרסתה של איריס גבוה, הרי שאין בה כדי לקעקע את גרסתה של הנאשמת, כפי שיפורט להלן. גרסתו של שמואל בבית המשפט אינה תואמת את גרסתו במשטרה, רצופה ב"תוספות" שנוספו כעבור כשנה, ושזכרן לא בא בהודעה שנגבתה כשלוש שעות לאחר האירוע, ומתשובותיו בבית המשפט ניכר כי "חקירתו" את האירוע לוקה בחסר, בלשון המעטה, וכי מיהר "להכריע" באשמתה של הנאשמת בהתעלם מהראיות בשטח.

12. לרשלנות הרבה שאפיינה את החקירה בתיק זה מצטרפת עדותו של רס"ר יעקב דוד, אשר חקר את הנאשמת. מעדותו בבית המשפט עולה במפורש כי הוא סבור שמשעה שהנאשמת חצתה את "קו הקופות" כשבעגלת הקניות מוצרים שלא שולמו - הרי שהתגבשה עבירת הגניבה (עמ' 14, ש' 25, ש' 28-33; עמ' 15, ש' 2-3). ייאמר מיד, כי עמדה זו של העד לא רק שאינה לוקחת בחשבון את דרישת קיומו של **היסוד הנפשי** הדרוש להתגבשות עבירת הגניבה, אלא שהיא **מתעלמת לחלוטין מגרסתה של הנאשמת**, ומהצורך לבדוק גרסה זו על מנת להגיע לחקר האמת. ואכן, גרסת הנאשמת כפי שמסרה בחקירתה במשטרה כלל לא נבדקה:

א. כך, לא הובאו סרטוני אבטחה המציגים באופן ברור את הגעתה של הנאשמת לשומרת, ובחינה האם היתה זו השומרת שעצרה אותה או הנאשמת שפנתה אליה, ביוזמתה, כטענתה, והסבה את תשומת ליבה לכך שחלק מהמוצרים טרם שולמו וכי היא ממתנה לחברתה סיגל.

ב. כך, לא נגבתה הודעה מהשומרת, בשום שלב, למרות שנוכח גרסת הנאשמת מדובר בעד **מפתח** שיכולה לשפוך אור על אופן התרחשות האירועים ולבסס או להפריך כליל את גרסת הנאשמת. יצוין שלא זו בלבד שרס"ר יעקב אינו יודע להסביר מחדל זה אלא שהוא סבור שאין מדובר במחדל כלל כשהוא ממשיך להיות שבוי בקונספציה שמרגע שהנאשמת עברה את "קו הקופות", הרי שמבחינתו התגבשה עבירת הגניבה (עמ' 16, ש' 13-10, ש' 14-18; עמ' 15, ש' 18).

ג. כך, לא נגבתה הודעה מהקופאית בקופה הראשית, עמה נצפית סיגל משוחחת; ואף לא נגבתה הודעה ממנהל הסניף, אשר היה האדם הראשון ששוחח עם הנאשמת מיד לאחר גילוי המעשה (עמ' 15, ש' 4-15, ש' 16-19). גם למחדלים אלה לא היה הסבר בפיו של רס"ר יעקב (עמ' 17, ש' 4-6).

ד. וכך, גם לא נערך עימות בין הנאשמת לאיריס, האחראית על הקופות בשירות עצמי, חרף דרישתה של הנאשמת, כבר בחקירתה במשטרה (ת/7, ש' 95), כל זאת מבלי שינתן טעם של ממש או הסבר סביר למחדל חקירתי זה (עמ' 15, ש' 23-21; עמ' 16, ש' 30; עמ' 23, ש' 15-12).

13. מיותר לציין כי פעולות החקירה שנדרשו הן פעולות פשוטות הניתנות לביצוע על נקלה, שכן מדובר בעובדים של הסניף שניתן היה לגבות גירסתם בקלות וללא מאמץ כבר ביום האירוע.

לטעמי, וכפי שיפורט להלן, היה על המאשימה להביא לעדות את חברתה של הנאשמת, סיגל, אשר ערכה עמה את הקניות, נצפית בסרטוני האבטחה והיתה לה אינטראקציה הן עם השומרת והן עם הקופאית בקופה הראשית, וזאת מקום בו המאשימה עצמה סברה שגירסתה של סיגל במשטרה סותרת את גירסת הנאשמת, וחלק מגירסתה אף הוטחה בנאשמת בחקירתה הנגדית, כשבית המשפט מבהיר למאשימה כי לא ניתן משקל לדברי סיגל המוטחים משזו לא הובאה לעדות (עמ' 20, ש' 26; עמ' 21, ש' 9-15; עמ' 24, ש' 11; עמ' 24, ש' 22; עמ' 27, ש' 8).

גרסת הנאשמת

14. בחקירתה במשטרה מסרה הנאשמת שביום האירוע הגיעה לסניף יחד עם חברתה סיגל, עמה התגוררה בעת הרלוונטית, על מנת לערוך קניות (ת/7, ש' 4, ש' 20; עמ' 17, ש' 25-33; עמ' 18, ש' 4-9; עמ' 19, ש' 16). במהלך עריכת הקניות סיגל "דחפה" לה מספר שטרות כסף לכיס, על מנת שתשלם באמצעותם על המוצרים. הנאשמת העידה שבחירה לעמוד בקופות בשירות עצמי כדי לחסוך את התור בקופות הרגילות (ת/7, ש' 27-28; עמ' 23, ש' 17-21) וכי העדה איריס אמרה לה לעבור ממסוע צר בו עמדה, למסוע רחב יותר, לאור כמות המוצרים (ת/7, ש' 49-50; עמ' 22, ש' 3), אולם הנאשמת הכחישה שאיריס אמרה לה שיש להניח את כל המוצרים על המשטח ורק בסוף לארוז אותם (ת/7, ש' 51-53; עמ' 23, ש' 6-12). לאור האמור ביקשה הנאשמת, כבר בהודעתה במשטרה, שייערך עימות בינה לבין איריס (עמ' 23, ש' 12-15). בעת שהגיעה לקופות, סיגל הלכה לקנות המבורגר לבנה הקטן, בסמוך לסניף, ואמרה לה שתחזור. הנאשמת, שהחלה להעביר את המוצרים בקופה, הבינה שהכסף המזומן שמסרה לה סיגל (כ-400-300 ₪), לא יספיק (ת/7, ש' 6-7; עמ' 19, ש' 18-22, ש' 26; עמ' 20, ש' 9-10; עמ' 19, ש' 9-14). בשלב זה, מתארת הנאשמת שארזה את המוצרים עליהם **שילמה** בשקיות צהובות, ואילו את המוצרים עליהם **טרם שילמה** השאירה מפוזרים בתחתית העגלה, כשהם אינם ארוזים (עמ' 19, ש' 29). בשלב זה היא התקשרה לסיגל והודיעה לה שהכסף אינו מספיק והשתיים קבעו להיפגש בקופה הראשית, ליד השומרת ביציאה מהסניף, על מנת שיסדירו את העניין (ת/7, ש' 8-9, ש' 54-55, ש' 80; עמ' 24, ש' 10; עמ' 26, ש' 25-28; עמ' 27, ש' 23). בנסיבות אלה, התקדמה הנאשמת עם העגלה, כשבתוכה, בין היתר, מוצרים שלא שולמו, לעבר הכניסה, והשומרת לא עצרה אותה. לטענתה, **היא** נעמדה ליד השומרת ביציאה, **מיוזמתה**, והסבה את תשומת ליבה לכך שלא שילמה על חלק מהמוצרים וכי היא ממתינה לסיגל, אותה לטענתה מכירה השומרת, שתגיע עם הכסף החסר (ת/7, ש' 10-11, ש' 86, ש' 89, ש' 91; עמ' 20, ש' 15-10, ש' 20; עמ' 27, ש' 27; עמ' 28, ש' 16-17, ש' 19; עמ' 25, ש' 21-22, ש' 24). הנאשמת עמדה ליד

השומרת בשולי היציאה כדי לראות את סיגל כשהיא מתקרבת (ת/7, ש' 73, ש' 93; עמ' 26, ש' 29-32). בהמשך הגיעה סיגל לסניף, פנתה לקופה הראשית וככל הנראה הסבירה לה שהיא מתעתדת להוציא כסף ולשלם את ההפרש, הגם שהנאשמת לא שמעה מה נאמר בשיחה זו, והלכה על מנת להוציא כסף ולחזור לשלם על המוצרים, כשהנאשמת נשארת בסניף וממתינה לה (ת/7, ש' 11-12, ש' 44, ש' 70-71; עמ' 20, ש' 18; עמ' 24, ש' 14-16; עמ' 26, ש' 32-33).

כעבור כחצי שעה, ומססיגל בוששה לבוא, התקשרה אליה על מנת לברר מה קורה, ואז סיגל הודיעה לה כי היא ממחרת לחוג של בנה ועל כן ייקח לה זמן להגיע (עמ' 24, ש' 5, ש' 30-33; עמ' 25, ש' 28). בשלב זה ביקשה הנאשמת, שמיהרה לעבודה, לקחת את המוצרים עליהם שילמה, ואז לטענתה החלה המהומה סביבה, הגיע מנהל הסניף וזומן הקב"ט האזורי (ת/7, ש' 13-15; עמ' 25, ש' 2-5; עמ' 26, ש' 1-2, ש' 13-19; עמ' 27, ש' 1-7). הנאשמת טענה כי המוצרים המשולמים היו ארוזים בשקיות צהובות מעל למוצרים בתפזורת עליהם לא שילמה, וכי לא התכוונה לקחת אותם בלי לשלם עליהם (עמ' 28, ש' 9-11).

15. ייאמר מיד כי גירסתה זו של הנאשמת אינה חפה מתמיהות וסתירות, כמפורט להלן:

א. הנאשמת אינה יודעת להסביר מדוע אף שהיו ברשותה בעת הרלוונטית כרטיסי אשראי, ובכלל זה כרטיסי אשראי השייכים לאמה העוזרת לה בתשלום הוצאות (עמ' 23, ש' 4), ולמרות זאת לא השתמשה באף אחד מהם בעת שגילתה כי חסר לה כסף מזומן על מנת לשלם על כל הקנייה (עמ' 18, ש' 20-24, ש' 27-33; עמ' 19, ש' 10-12). גם הטענה לפיה כרטיסי האשראי לא היו בידיה פיזית ביום האירוע מעלה תמיהה הואיל וחזקה על מאן דהוא שעורך קניות בסופרמרקט שיביא עמו אמצעי תשלום כאלה ואחרים, ולמצער כרטיס אשראי אחד, לא כל שכן כשאר כרטיסי אשראי. תמיהה זו מתחדדת נוכח העובדה לפיה למרות שהיו בידיה כ-300-400 ש"ח בלבד, מילאה הנאשמת את העגלה במוצרים בשווי של פי 4 מסכום זה, באופן שאינו מתיישב עם התנהלות של אדם סביר המתכנן לשלם על כל הקניה במזומן. גם הטענה לפיה סיגל היתה אמורה להוציא כסף מהכספומט אינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים (ת/7, ש' 37-39), הואיל ומצופה מאדם סביר שיוציא כסף לצורך עריכת קניות מראש ולא בדיעבד.

ב. ואם באדם הסביר עסקינן, היה מצופה מהנאשמת, כמי שיודעת שבידה כ-300-400 ₪ בלבד, ושבכמותה עגלה עמוסה במוצרים בשווי של כ-1,300 ₪, ליידיע את אחת האחראיות (למשל, את העדה סיגל), שחסר לה כסף ושהיא משאירה את עגלת הקניות בצד עד שהיא או חברתה יוציאו כסף מהכספומט וישלימו את התשלום. כאמור, הנאשמת לא עשתה כן וחלף זאת החלה לצעוד לעבר היציאה עד שנעצרה (או יזמה שיחה) אצל השומרת, על מפתן היציאה מהסניף.

ג. זאת ועוד, הגם שגרסתה של סיגל לא הובאה על ידי המאשימה בפני בית המשפט, הרי שבמהלך עדותה של הנאשמת היא עומתה עם חלק מגרסתה של סיגל בהודעתה, ממנה עולה כי הגם שקיימות נקודות השקה בין שתי הגרסאות, עיקר הסתירה נוגעת לקביעת מקום המפגש בין השתיים, כשהנאשמת מסרה שקבעו להיפגש ליד הקופה הראשית וסיגל אינה מאשרת זאת (עמ' 21, ש' 9-20). יחד עם זאת, הגם שהנאשמת התייחסה לסיגל כמי "שברחה" מהמקום לבנה (עמ' 24, ש' 18), הרי שללא עדותה של סיגל על דוכן העדים, לא ניתן לומר כי מדובר בסתירה מהותית כלל ועיקר. לא מן הנמנע כי הנאשמת הבינה, תוך כדי שיחה עם סיגל, שעליה להתקדם לכיוון היציאה מהסניף על מנת לפגוש בה, אף אם

הדברים לא נאמרו במפורש. יתרה מכך, כפי ששהסבירה הנאשמת נוכח העימות למול גרסתה של סיגל, אכן סיגל חזרה לסניף ודיברה השומרת ועם הקופאית בקופה הראשית, באופן שמחזק את גרסת הנאשמת (עמ' 21, ש' 22-23; ת/2; עמ' 27, ש' 17).

את הסתירה בין דברי סיגל בהודעתה, לפיהם באותו יום היה לבנה חוג קרטה ביישוב אלישמע, לבין עדות הנאשמת לפיה מדובר היה בטורניר כדורגל בהרצליה, הסבירה הנאשמת בכך שסיגל נחקרה בחלוף חודשיים מהאירוע ועל כן יתכן שהתבלבלה בין החוגים של בנה (עמ' 27, ש' 9, ש' 13). משלא הובאה סיגל לעדות על ידי המאשימה אין לייחס סתירה זו לחובת הנאשמת.

ד. בסרטון האבטחה ביציאה מהסניף נצפית סיגל כשהיא נכנסת לקיוסק מימין, הצמוד ליציאה, קונה דבר מה ויוצאת, כשלטענת הנאשמת לה הוצגו הסרטונים בחקירתה במשטרה - סיגל קנתה סיגריות (ת/7, ש' 70-71), ונשאלת השאלה: אם היתה לה שהות לעשות זאת, מדוע לא ביכרה ללכת להוציא כסף מזומן על מנת לשלם על עגלת הקניות ולשחרר את הנאשמת הממתינה לה בסניף?!

ה. עצם הישארותה של הנאשמת במקום, עד להגעת מנהל האזור, אינו מלמד בהכרח על חפותה. טענת הנאשמת לעניין זה (עמ' 22, ש' 10-11, ש' 20-22), אינה מעלה ואינה מורידה, הואיל והיא עצמה העידה כי ידעה שיש מצלמות אבטחה בסניף וידעה שהשומרת הכירה את סיגל, ולכן סביר להניח שידעה שמרגע שנצפתה במצלמות האבטחה ביחד עם סיגל ניתן יהיה לאתרה על נקלה ועל כן נותרה במקום.

16. יחד עם זאת, וחרף התנהלות בלתי סבירה והתנהגות מחשידה מאוד של הנאשמת, כמפורט לעיל, עדיין קיים ספק סביר, ממנו זכאית הנאשמת להינות, שמא לא היה בכוונתה לגנוב את המוצרים שבעגלה, עליהם לא שילמה - ראשית, סרטון האבטחה המרכזי, המנציח את התנהלות הנאשמת מול הקופה בשירות עצמי, כמו גם את התנהלות העדה איריס והאחראית האחרת (מוזנה) מולה, צולם על ידי הסייר בטלפון הנייד, כשהוא מריץ את הסרטון במהירות כזו שקשה עד מאוד להבחין ולעקוב אחר התרחשות הדברים, ובאופן המקשה על בחינת גירסתה של העדה איריס לאינטראקציה בינה לבין הנאשמת. בהיעדר עימות בין השניים, קשה לקבוע מי יזם את הפניה לנאשמת וכמה פעמים; שנית, גירסתה של הנאשמת לפיה שוחחה בטלפון עם סיגל תוך שהן קובעות להיפגש בקופה הראשית על מנת להסדיר ענין התשלום ומשיכת הכסף על ידי סיגל, לא נסתרה, משסיגל לא הובאה לעדות על ידי המאשימה. כך גם לא נסתרה גירסת הנאשמת לפיה סיגל אמורה היתה ללכת למשך כסף מבנק דיסקונט הממוקם כ-5 דקות מהסניף באזור התעשייה בכפר-סבא (ת/7, ש' 41; עמ' 25, ש' 29-31); שלישית, גירסתה של הנאשמת לפיה היא זו שיזמה פניה לשומרת ואף הסבה תשומת לב לך ששילמה על חלק מהמוצרים ושכונתה להמתין לסיגל שתמשך כסף על מנת לשלם על יתר המוצרים, לא נסתרה משלא נגבתה הודעה מהשומרת לבחינת גירסה זו; רביעית, לא נגבתה עדות מהקופאית הראשית על מנת לשפוך אור על שיחתה עם סיגל, כפי שנצפית במצלמות האבטחה; חמישית, לא נגבתה הודעה ממנהל הסניף, אשר הגיע מיד לאחר האירוע למקום, ולו היתה האינטראקציה הראשונה עם הנאשמת והוא שמע את גירסתה הראשונית לאירוע, כל זאת, על רקע המשקל הנמוך שניתן לעדותו של הקב"ט שמואל, כמפורט לעיל.

17. במצב דברים זה, אני סבור כי אין בתשתית הראייתית שהציגה המאשימה כדי לבסס, מעבר לספק סביר, את

אשמתה של הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו המשטרה כשלה בכך שנמנעה מבירור גרסת הנאשמת ומשבתיק מחדלי חקירה שהביאו לפגיעה בהגנת הנאשמת. בחינת גרסת הנאשמת כפי שהיא מובאת לפניי היום, הגם שאינה חפה מתמיהות ומסתירות, מעלה אפשרות סבירה אחרת לאופן קרות האירועים, בדרך שאינה מתיישבת, בהכרח, עם אשמתה.

18. לאור האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תש"פ, 07 יוני 2020, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד נופר מזולה, הנאשמת ובא-כוחה.